LOVE VAN : ΜΙΑ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Οι μαθητές μας παρακολούθησαν με πολύ ενδιαφέρον την ενημερωτική δράση της εθελοντικής οργάνωσης που στόχο είχε την ευαισθητοποίηση των μαθητών επάνω σε θέματα εθελοντισμού και προστασίας του περιβάλλοντος.

Παράλληλα μίλησαν στα παιδιά και οι γνωστοί στο κοινό του Βόλου Νίκος Μαγγίτσης , Βαγγέλης Ηλιόπουλος και Αγγελική Ιωαννίτη γνωστοί για τις εθελοντικές τους δράσεις.

Στο πλαίσιο αυτό κάποιοι από τους μαθητές που συμμετέχουν στο **Πρόγραμμα Σχολεία Πρέσβεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου** (Κατερίνα Κωστίμπα, Κατερίνα Χριστοδούλου, Νεφέλη Ζησιμάτου) πήραν συνέντευξη από τους υπεύθυνους της οργάνωσης Λευτέρη Παρασκευά και Άρη Ελευθέριο Κατσούλη μαζί με τη φιλόλογο κυρία Γιάλβαλη Ελένη.

Ακολουθεί η συνέντευξη:

Κατερίνα: Θα ήθελα να σας ρωτήσω ποια είναι η σχέση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με τον εθελοντισμό και αν υπάρχει κάποια στήριξη;

Λευτέρης: Η αλήθεια είναι ότι το Love Van δεν στηρίζεται από κάπου, ούτε από το κράτος ούτε από την Ευρωπαϊκή Ένωση, είμαστε αυτόνομοι. Ωστόσο όταν πήγαμε στη Ρουμανία για να προσφέρουμε βοήθεια στην Ουκρανία, στην αρχή του πολέμου, ήρθαμε σε συνεννόηση με τα προξενεία, άμεσα και εύκολα, τώρα που θέλαμε να πάμε στην Τουρκία να βοηθήσουμε με τον σεισμό, και που η Τουρκία δεν είναι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό δεν γίνεται. Μέχρι στιγμής αυτό που είδαμε είναι ότι στην Ευρωπαϊκή Ένωση όλα τρέχουν πιο γρήγορα, υπάρχει ευκολότερη γραφειοκρατία, ειδικά όταν αυτό θέλουν τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν έχουν ανάγκη από κάτι.

Κατερίνα: Αλλά οικονομική στήριξη;

Λευτέρης: Θεωρώ ότι υπάρχουν σίγουρα κονδύλια τα οποία τα προωθούν αυτοί που μπορούν. Πιστεύω ότι είναι θέμα διασυνδέσεων.

Άρης: Εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης τώρα, η αλήθεια είναι ότι πάμε λίγο στα τυφλά. Τώρα με τον σεισμό στην Τουρκία, ερχόμαστε σε επικοινωνία με την πρεσβεία και με φορείς στην Τουρκία, στην Αντιόχεια, που συνεργάζονται στο ίδιο κομμάτι, της παροχής ρούχων, της ψυχοκοινωνικής υποστήριξης και προσπαθούμε να δημιουργήσουμε ένα δίκτυο μέσω άλλων ανθρώπων, τούρκικης καταγωγής από την Αντιόχεια που έχουν βοηθήσει σε αντίστοιχες περιπτώσεις .Προσπαθούμε να βρούμε τρόπο να γίνει η διαμεσολάβηση και η επικοινωνία. Εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης τα πράγματα είναι λίγο πιο σκοτεινά, δεν γνωρίζουμε πάρα πολλά πράγματα, δεν έχουμε αυτήν την υποστήριξη. Παρόλα αυτά προσπαθούμε να δημιουργήσουμε ένα κανάλι υποστήριξης και αλληλεγγύης ώστε οποιαδήποτε βοήθεια να πηγαίνει με τον τρόπο που έχει προγραμματιστεί. Σίγουρα προσπαθεί να βοηθήσει και το Υπουργείο

Προστασίας του Πολίτη με την αντίστοιχη ομάδα που έχει, που ενεργοποιεί κάθε φορά για έκτακτα περιστατικά, μία πολύ κλειστή «λίγκα» με ομάδες που ενεργοποιούνται θεωρητικά και πρακτικά κάθε φορά που υπάρχει ανάγκη. Λέω θεωρητικά και συγχωρέστε με, γιατί η αλήθεια είναι ότι από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη δεν έχουμε την υποστήριξη που θα έπρεπε να υπάρχει, όχι μόνο στις συγκεκριμένες δύο ΜΚΟ αλλά γενικότερα την ελληνική υποστήριξη και ευαισθητοποίηση. Δηλαδή είναι λίγο ατομικά τα πράγματα.

Λευτέρης: Η Ευρώπη λογικά βοηθάει, εμείς δεν έχουμε την πληροφορία.

Άρης: θα μπορούσαν δηλαδή τα πράγματα να είναι πιο διακριτά. Τώρα εμείς πάντα προσπαθούμε για το καλύτερο με γνώμονα τον συνάνθρωπο, δεν πάμε ούτε να καταχραστούμε χρήματα ούτε να καταχραστούμε ευαισθησία. Αυτό είναι το μόνο που μπορώ να υπογράψω.

Νεφέλη: Ο εθελοντισμός είναι πολιτική πράξη; Είναι η απάντηση των πολιτών στο έλλειμμα του κράτους πρόνοιας;

Γιάλβαλη: Το κράτος τι κάνει; Νίπτει τας χείρας ή λέει, όπως είδαμε τα τελευταία χρόνια από την υγειονομική κρίση και μετά, «αυτοπροστασία, ατομική συνείδηση», το οποίο γίνεται αλληλεγγύη ;

Λευτέρης: Αυτό νομίζω είναι όμως βασικό γιατί θεωρητικά το κράτος συμμετέχει, θεωρητικά βοηθάει, έμπρακτα δεν νομίζω να καλύπτει τις ανάγκες που υπάρχουν είτε σε έκτακτο περιστατικό είτε ακόμα και για τους αστέγους που είναι μία καθημερινή βάση. Παράδειγμα, έχουμε τώρα έναν άστεγο που τον βρήκαμε ετοιμοθάνατο, νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο το οποίο στη συνέχεια έγινε νοσηλεία σε ξενοδοχείο, γιατί το νοσοκομείο δεν τον κρατάει μέσα γιατί δεν υπάρχει δομή να τον αναλάβει. Ο λόγος; ο συγκεκριμένος έχει και HIV και γάγγραινα είναι και Αμεα. Οι δομές αυτούς τους ανθρώπους τους πετάνε στο δρόμο και πάλι. Αυτό είναι τρομερό κενό του κράτους.

Άρης: Τώρα στην ερώτηση αν ο εθελοντισμός υπάρχει λόγω της μη στήριξης του κράτους, η αλήθεια είναι ότι το κράτος δεν είναι ότι δεν προσπαθεί να βοηθήσει, αυτό που συμβαίνει είναι ότι δεν έχει εικόνα των πραγματικών καταστροφών και των πραγματικών αναγκών, δεν βρίσκεται στο πεδίο. Ενώ πρέπει να βρίσκεται στο πεδίο, έρχεται πιο μετά. Δεν υπάρχει υποστήριξη, όταν συμβεί κάτι, μας λένε «ωραία παιδιά, έχετε ξαναπάει εκεί, πηγαίνετε σας έχουμε εμπιστοσύνη».Δεν είναι ακριβώς όμως έτσι τα πράγματα, γιατί δεν μπορεί ένας εθελοντής, μία εθελοντική ομάδα να γνωρίζει εκ των προτέρων αν μπορεί να υποστηρίξει και με ποιον τρόπο μπορεί να υποστηρίξει κάτι. Θα έπρεπε το κράτος να οργανώνει εθελοντικές ομάδες και να τις εκπαιδεύει, και όχι οι εθελοντικές ομάδες να εκπαιδεύουν τους αρμοδίους του κράτους. Δεν θα πω εγώ ότι το κράτος δεν προσπαθεί, προσπαθεί, το θέμα είναι ότι προσπαθεί ετεροχρονισμένα.

Γιάλβαλη: Η κουβέντα που κάναμε με τα παιδιά αφορά το πώς μπορεί να συμπορευθεί η αλληλεγγύη αλλά και από την άλλη πλευρά να απαιτούμε από το κράτος να προσφέρει αυτά ώστε να μη δημιουργούνται τόσες μεγάλες ανάγκες στον κόσμο που

μετά μόνο η ανθρωπιά είναι η λύση. Τα παιδιά παρακολούθησαν συνέντευξη από έναν άνθρωπο, που είναι άστεγος, ο οποίος είναι κανονικός άνθρωπος, για να καταλάβουν ότι δεν είναι luben στοιχεία οι άνθρωποι που έχουν προβλήματα. Είναι και luben, είναι και κανονικοί άνθρωποι και ότι καθένας από μας θα μπορούσε να βρεθεί στην ανάλογη θέση. Άρα αυτό το έλλειμμα μήπως το δημιουργούνε οι ίδιοι οι άνθρωποι, το κράτος εννοώ. Για παράδειγμα όταν ο άλλος παίρνει επίδομα 100 ευρώ για να μπορέσει να βιοποριστεί, όχι απλά θεωρητικά δεν βοηθάς αλλά δημιουργείς το πρόβλημα.

Άρης: Είναι ένας φαύλος κύκλος ο οποίος τροφοδοτείται από κάποιες πρακτικές οι οποίες σίγουρα οδηγούν σε μεγαλύτερη ανισότητα.

Λευτέρης: Ναι, εκεί καταλήγει. Εμείς στο Love Van, δεν παίρνουμε επιδότηση από πουθενά, δεν παίρνουμε χρήματα, περιμένουμε από κάποια μεγάλη εταιρεία μήπως μας βοηθήσει για να κάνουμε κάτι παραπάνω για τους συνανθρώπους μας. Αυτή η εταιρεία όμως μπορεί η ίδια να έχει αφήσει απλήρωτους κάποιους υπαλλήλους της. Δηλαδή είναι ένας κύκλος ο οποίος καταλήγει στους ανθρώπους οι οποίοι αναγκαστικά βρίσκονται στο δρόμο.

Άρης: Οπότε προσπαθούν και ο εθελοντής ατομικά και η ΜΚΟ και η μικρότερη ομάδα, να καλύψουν κάποιες ανάγκες που δεν θα έπρεπε να υπάρχουν. Τρέχουμε να καλύψουμε πράγματα τα οποία θα έπρεπε ένα κράτος κοινωνικό, ένα κράτος δικαίου να τα είχε φροντίσει ήδη.

Λευτέρης: Και αν δεν ήθελε να τα φροντίσει, ας τα έδινε σωστά στις ομάδες αυτές.

Άρης: Ακούμε πάρα πολύ συχνά, ορισμένες φορές και δίκαια, άλλες φορές και άδικα, ότι οι ΜΚΟ και άλλες οργανώσεις, το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να τρώνε χρήμα. Δεν είναι έτσι, υπάρχουν ΜΚΟ που βοηθάνε καθημερινά. Το θέμα είναι να μη φτάνουμε σε αυτό το σημείο, κάτι πρέπει να κάνουμε για να μη φτάνουμε στο σημείο αυτό της τροφοδοτούμενης αλυσίδας. Εσείς παιδιά είστε 17 – 18 χρονών. Να μην έρθουν σε πέντε χρόνια και ρωτήσουν παιδιά σαν εσάς τους αντίστοιχους σαν και εμάς τα ίδια πράγματα. Και θέλω να σας πω ότι πραγματικά μπορείτε να βοηθήσετε και να αλλάξετε τη ζωή ενός ανθρώπου κάνοντας ακόμα και μια απλή πράξη. Η πολιτική και κοινωνική ανεπάρκεια του κράτους υπάρχει και θα είμαστε εκεί να τη συζητάμε και να την μαχόμαστε και να διεκδικούμε καλύτερα πράγματα, αλλά πρέπει και εμείς σαν πολίτες να διεκδικήσουμε την καλύτερη ζωή που μας αναλογεί. Δυστυχώς δεν θα μας τη δώσει κανένας, εμείς θα την πάρουμε στα χέρια μας.

Στη συνάντηση μίλησαν οι κύριοι Μαγγίτσης Νικόλαος, Ηλιόπουλος Βασίλης και Ιωαννίτη Αγγελική. Σε γενικές γραμμές αναφέρθηκαν στα εξής:

Ο κύριος **Νίκος Μαγγίτσης** στην ομιλία του ανέφερε πως μαζί με μία ομάδα φίλων προσπαθήσανε να ολοκληρώσουνε έναν στόχο ζωής και να πάνε στον Βόρειο και Νότιο Πόλο πεζοπορικά , και όχι μόνο. Φυσικά προηγήθηκε ένα μοντέλο προπόνησης, προετοιμασίας και εξέλιξης .Φυσικά υπήρξαν και δυσκολίες τις οποίες αδυνατούσαν να εξαλείψουν όπως οι θερμοκρασίες ,στις οποίες καλούνταν να ακολουθήσουν το πρόγραμμα της ρουτίνας τους, όπως για παράδειγμα στην Ανταρκτική όπου η

θερμοκρασία άγγιζε τους -92 βαθμούς . Ωστόσο τα ταξίδια τους ήταν γεμάτα περιπέτεια και γνώση καθώς γνώρισαν και πολλούς διαφορετικούς πολιτισμούς. Αναφέρθηκαν οι αρκετοί προορισμοί μεταξύ των οποίων βρίσκονταν η Σιβηρία που κατασκήνωσαν πάνω στην μεγαλύτερη παγωμένη λίμνη ο Βόρειος Πόλος όπου βαδίσανε πάνω στον πάγο, το Κιλιμάντζαρο στην Αφρική , ένα όμορφο ανενεργό ηφαίστειο , από όπου περνάς τέσσερεις διαφορετικές ζώνες και το Μαρόκο.

Κλείνοντας συμβούλεψε όλους τους παρευρισκόμενους να δημιουργούν ευχάριστες αναμνήσεις με ανθρώπους που τους γεμίζουν , καθώς όπως λέει και ο ίδιος «Δεν είναι τι ζεις αλλά με ποιον το ζεις». Ακόμη δεν παρέβλεψε να τονίσει πως τώρα είναι η ώρα να φροντίσουμε την φύση, αφού η ζωή σε αυτήν είναι πιο αληθινή !

Ο κύριος **Λευτέρης Παρασκευάς** ανέφερε «Στο Μάτι δεν υπήρχε κρατική βοήθεια . Ο κόσμος δεν ήξερε τι να κάνει . Αποφάσισα να κάνω ένα βαν για να βοηθήσω… Η ομάδα απαρτίζεται από τριάντα , σαράντα εθελοντές… Καθημερινά μαγειρεύουμε σχεδόν διακόσιες μερίδες και μοιράζονται στους άστεγους και στις οικογένειες που χρειάζονται βοήθεια …Διοχετεύουμε υλικά τα οποία δεν τα χρειάζονται εταιρίες φυσικά που μπορούν να χρησιμοποιηθούν … Μέσα από το μαγείρεμα το κέρδος είναι πολλαπλό .Εκτός από τις μερίδες που παράγουμε , οι άνθρωποι μας προσγειώνουν στην πραγματικότητα καθώς μιλάμε μαζί τους γιατί μας ενδιαφέρει να μάθουμε που αλλού μπορούμε να προσφέρουμε…»

Στη συνέχεια το λόγο πήρε ένας άστεγος άνθρωπος ο οποίος ανέφερε «Έχω δύο χρόνια καρδιά και μου δίνονται εκατό ευρώ για να επιβιώσω …Έχω βρει ένα συσσίτιο και τρώω… Είναι ένα όμορφο πράγμα για εμάς .Είμαστε πολλοί που παίρνουμε συσσίτιο από τον κύριο Λευτέρη. Ειδικά το χειμώνα η κατάσταση δραματική… Μέριμνα μηδέν δυστυχώς …Είμαστε στο δρόμο .. Μακάρι να υπήρχαν και άλλο άνθρωποι σαν τον κύριο Λευτέρη που θα μπορούσαν να βοηθήσουν τους αστέγους . Είμαστε πολλοί άστεγοι απλά δεν μας έχουνε καταμετρήσει .»

Ο κύριος **Άρης Κατσούλης** υποστήριξε πως ο εθελοντισμός δεν βλέπει φύλο και θρησκεία. «…Βασιζόμαστε σε εσάς για τα καλά που μπορούμε να παράξουμε» είπε απευθυνόμενος στα παιδιά που συμμετέχουν στο βίντεο. Φυσικά συμμετέχει και ο Λευτέρης Παρασκευάς ο οποίος αναφέρει «…Πρέπει να υπάρχει αλληλεγγύη και το αίσθημα της ενότητας …Χρειαζόμαστε extra μυαλά για να βοηθήσουμε αυτούς που έχουν ανάγκη»

Το όνομα του κυρίου **Βασίλη Ηλιόπουλου** ταυτίζεται στην πόλη του Βόλου με την έννοια της προσφοράς και του εθελοντισμού.

Ο κύριος Βασίλης Ηλιόπουλος μίλησε για τη σημασία του εθελοντισμού στην ζωή του. Το 1980 έδωσε για πρώτη φορά αίμα και του γεννήθηκε η ιδέα του εθελοντισμού. Το 1981 βοήθησε στο Αιγαίο καθώς έγινε ένας μεγάλος σεισμός και ο ίδιος αναφέρει «Σιγά-σιγά μπήκα στο κλίμα». Το 1982 έγινε ναυαγοσώστης και πήρε ιδιαίτερες γνώσεις από τις ειδικές δυνάμεις του στρατού. Το 1987 συμμετείχε σαν εθελοντής με φίλους στις πρώτες νομαρχίες. Το 1991όταν έπεσε ο S130 πρόσφερε όπου μπορούσε την βοήθεια του και δακρύζει από λύπη όταν θυμάται τις σκηνές που είχε αντικρίσει .Έπειτα από λίγα χρόνια , το 2007 χρειάστηκε να πάει στον ποταμό Λούσιο όπου όλοι οι εθελοντές εκεί γίνανε μια ομάδα . Έμεινε για δυο μέρες και στην Εύβοια . Ακόμη βοήθησε και στις φωτιές στην Πελοπόννησο. Πάνω σε αυτό αναφέρει : « Στην βάρδια

με τα υπόλοιπα άτομα γελούσαμε και κάναμε χαβαλέ… Αργότερα όταν μιλήσαμε με ψυχολόγο, μία από τις κοπέλες ανέφερε το γεγονός αυτό αλλά τελικά αποδείχθηκε πως αν δεν γελούσαμε μέσα στη τραγική αυτή κατάσταση , η μισή από εμάς δεν θα ξαναπήγαιναν να βοηθήσουν σε φωτιά»

Έπειτα ανέφερε πως στη λέσχη είμαστε άτομα όλων των ηλικιών… Για εκείνους η κάθε προσφορά είναι υπεραρκετή… Τα παιδιά είναι η βάση για να σώσουν τον κόσμο… Οι γνώσεις που πήρε σαν εκπαιδευτής του έδωσαν την ευκαιρία να σώσει δυο ανθρώπους … **Ο εθελοντισμός με έκανε άνθρωπο** είπε χαρακτηριστικά**.**

Στη συνέχεια πήρε το λόγο η κυρία η κυρία Αγγελική Ιωαννίτη , μια νοικοκυρά που όμως μαγειρεύει και προσφέρει φαγητό «…από τότε που οι άνθρωπο άρχισαν να τρώνε από τα σκουπίδια» ανέφερε χαρακτηριστικά .Πιστεύει πως ο εθελοντισμός θέλει να συνυπάρχεις και πως όλα είναι χρήσιμα , για αυτό και πρέπει να τα αξιοποιήσουμε .

Η συνάντηση μας έκλεισε με ένα θερμό μήνυμα : «Εσείς οι νέοι μπορείτε να κάνετε την διαφορά. Με την πιο απλή πράξη μπορείτε να προσφέρετε ένα χαμόγελο».